

neder fra ansøgningsdagen, respektive prioritetsdagen, anmode om også at få foretaget denne prøvning, inden ansøgningen overgår til national behandling. I så fald skal ansøgeren inden 25 måneder efter ansøgningsdagen, og når international prøvningsrapport er udarbejdet, indgive ansøgningen til de nationale patentmyndigheder. Prøvningsrapportens formål er at give en foreløbig bedømmelse af, hvorvidt opfindelsen opfylder de fundamentale patenterbarhedsbetingelser, d.v.s., om den er ny, har opfindeshøjde og er industrielt anvendelig. Bedømmelsen er ikke bindende for patentmyndighederne i de enkelte lande.

Traktaten indeholder bestemmelser om, hvorledes den internationale ansøgning kan indpasses i regionale patentaftaler. Der er her særlig tænkt på Den europæiske Patentkonvention. Endelig forudsætter traktaten oprettelsen af en komité for teknisk bistand, som skal bistå udviklingslandene ved udviklingen af deres patentadministration. Formålet med PCT er – bortset fra arbejdsbesparelsen for de nationale patentmyndigheder – dels at lette ansøgerens arbejde, dels at holde de udstedte patenter på et ensartet højt niveau. Ansøgeren lettes derved, at han får mulighed for med virkning for en række lande at indlevere en international ansøgning på ét sted, på ét sprog og mod ét sæt gebyrer. Det andet formål opnås ved, at de internationale rapporter om nyhedsundersøgelse og forberedende prøvning udarbejdes af særligt udvalgte patentmyndigheder, der besidder en tilstrækkelig ekspertviden og de største materiale-samlinger.

Den europæiske Patentkonvention (EPK) og Fællesskabets Patentkonvention (FPK). (Bilag 2 og 3.)

Det mest betydningsfulde skridt i retning af en integration af de vesteuropæiske landes patentsystemer, såvel i materielretlig som i administrativ henseende, er dog taget på initiativ af De europæiske Fællesskaber.

I 1959 nedsatte ministerrådet en arbejdsgruppe med den opgave at udarbejde et udkast til en konvention om et fællesmarkedspatent. Efter at et udkast forelå udarbejdet i 1962, lå arbejdet stille indtil 1969. Samtidig viste EFTA-landene betydelig interesse for arbejdet, og det blev foreslået at opdele patentsystemet i to dele: en konvention om patentudstedelsen på grundlag af en fælles ansøgning for en række europæiske lande, og en konvention om et fælles patent for EF-landene, der regulerer patentet efter udstedelsen.

Da arbejdet blev genoptaget i 1969, fortsatte

man derfor i to komiteer: Den europæiske Patentkonference i Luxembourg og en særlig EF-arbejdsgruppe for fællesskabspatentet.

Ved den diplomatiske konference, som blev afholdt i München i september-oktober 1973, blev Den europæiske Patentkonvention vedtaget. Der deltog 21 stater, nemlig Belgien, Danmark, Finland, Frankrig, Forbundsrepublikken Tyskland, Grækenland, Holland, Irland, Italien, Jugoslavien, Liechtenstein, Luxembourg, Monaco, Norge, Portugal, Schweiz, Spanien, Storbritannien, Sverige, Tyrkiet og Østrig. Konventionen er undertegnet af 16 lande: de 9 EF-stater samt Grækenland, Liechtenstein, Monaco, Norge, Schweiz, Sverige og Østrig.

I arbejdsgruppen vedrørende Fællesskabets Patentkonvention har kun EF-medlemslandene deltaget. Denne konvention blev vedtaget på en konference, som afholdtes i Luxembourg i november-december 1975. Den europæiske Patentkonvention regulerer kort udtrykt den europæiske patentansøgning, indtil denne er færdigbehandlet, medens Fællesskabets Patentkonvention regulerer det europæiske patent, der er meddelt for fællesmarkedslandene, for så vidt angår dets funktion som patent.

Det er hovedformålet med EPK at simplificere og billiggøre udstedelsen af patenter, hvilket sker gennem en fælles ansøgningsprocedure med henblik på opnåelse af patent i flere lande.

Hovedtanken med FPK, hvorved der indføres et særligt fællesskabspatent, er at fremme samhandelen inden for Fællesmarkedet, således at handelen mellem medlemslandene kan foregå ikke blot uden toldmæssige eller kvantitative restriktioner, men også uden de hindringer, der kan opstå af de til de nationale patenter knyttede territoriale rettigheder.

FPK har således et klart erhvervsøkonomisk sigte, idet den skal medvirke til en videre økonomisk integration inden for Fællesskabet.

Den europæiske Patentkonvention indebærer, at der oprettes en europæisk patentorganisation (EPO) med hovedsæde i München. Den får til opgave at udstede patenter med gyldighed for de kontraherende stater. Administrationsrådet, hvor hvert tilsluttet land har en repræsentant, er øverste myndighed inden for organisationen, hvis administrative organ er Den europæiske Patentmyndighed (EPM), der består af en række generaldirektorer.

Ansøgningerne indleveres normalt direkte til EPM's indleveringskontor, d.v.s. til generaldirektoratet for nyhedsundersøgelser, det nuværende In-